

Ο θάνατος είναι χωρισμός από τον Θεόν, η δε ζωή επιστροφή προς τον Θεόν και ζωή εν τω Θεώ

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Προ της ελεύσεως του Σωτήρος [Χριστού](#) εις τον επίγειόν κόσμον μας, ημείς οι άνθρωποι ηξεύραμεν μόνον τον θάνατον και ο θάνατος ημάς. Κάθε τι το ανθρώπινον ήτο διαπεποτισμένον με τον θάνατον, αιχμαλωτισμένον και κατανικημένον απ' αυτόν.

Ο θάνατος μας ήτο πλησιέστερος και από τον εαυτόν μας και περισσότερον πραγματικός από ημάς τους ιδίους· δυνατώτερος, ασυγκρίτως δυνατώτερος, από κάθε άνθρωπον χωριστά και από όλους τους ανθρώπους μαζί.

Η γη ήτο μία φρικαλέα φυλακή του θανάτου και ημείς ανίσχυροι δέσμιοι και δούλοι του (πρβλ. Εβρ. 2, 14-15). Μόνον με την έλευσιν του Θεανθρώπου Χριστού «η ζωή εφανερώθη»· εφανερώθη «η ζωή η αιώνιος» εις τους απηλπισμένους θνητούς, τους αθλίους δούλους του θανάτου, ημάς (πρβλ. 1 Ιωάνν. 1, 2). Αυτήν την «ζωήν αιώνιον» «εωράκαμεν τοις οφθαλμοίς ημών και αι χείρες ημών εψηλάφησαν»· αυτήν ημείς οι χριστιανοί «μαρτυρούμεν και απαγγέλλομεν» προς πάντας (1 Ιωάνν. 1, 1-2). Διότι ζώντας εν κοινωνία με τον Σωτήρα Χριστόν, ζώμεν ήδη εδώ εις την γην την αιωνίαν ζωήν (πρβλ. 1 Ιωάνν. 1, 3). Από προσωπικήν μας εμπειρίαν

το γνωρίζομεν: Ο **Ιησούς Χριστός** είναι «ο αληθινός Θεός και ζωή αιώνιος». Διά τούτο και ήλθεν Αυτός εις τον κόσμον: διά να μας δείξη τον αληθινόν Θεόν και εν Αυτώ την αιωνίαν ζωήν (1 Ιωάνν. 5, 11).

Εις τούτο και μόνον έγκειται η αληθινή, η πραγματική φιλανθρωπία: «**ότι τον Υιόν αυτού τον Μονογενή** απέσταλκεν ο Θεός εις τον κόσμον ίνα ζήσωμεν δι' Αυτού» (1 Ιωάνν. 4, 9) και εν Αυτώ την αιωνίαν ζωήν. Δι' αυτό «ο έχων τον Υιόν έχει την ζωήν· ο μη έχων τον Υιόν του Θεού την ζωήν ουκ έχει» (1 Ιωάνν. 5, 12), αλλ' ευρίσκεται όλος εν τω θανάτῳ. Η μόνη αληθινή ζωή μας, είναι η ζωή εν τῳ μόνῳ αληθινῷ Θεῷ και Κυρίῳ Ιησοῦ Χριστῷ, επειδή είναι εξ ολοκλήρου αιωνία και ισχυροτέρα του θανάτου.

Διότι, πῶς δύναται να ονομασθῇ ζωή εκείνη, που είναι μολυσμένη από τον θάνατον και τελειώνει εις τον θάνατον; Όπως το μέλι, όταν αναμιχθῇ με το δηλητήριον δεν είναι πλέον μέλι, διότι μεταβάλλεται όλον εις δηλητήριον, έτσι και η ζωή, η οποία τελειώνει με τον θάνατον, δεν είναι πλέον ζωή.

Η φιλανθρωπία του **Θεανθρώπου Χριστού** δεν έχει όρια και τέλος. Διότι, διά να αποκτήσωμεν ημεῖς οἱ ἄνθρωποι την αιωνίαν ζωήν, την εν Αυτῷ και να την ζήσωμεν, δεν μας ζητείται ούτε μόρφωσις, ούτε δόξα, ούτε πλούτος, ούτε τίποτε από εκείνα τα οποία ἡμπορεῖ κάποιος από ημᾶς να μη ἔχη, αλλ' απαιτεῖται εκείνο μόνον, το οποίον δύναται καθένας μας να ἔχη: η πίστις εις τον Κύριον Ιησοῦν Χριστόν.

Διά τούτο Αυτός – ο **Μόνος Φιλάνθρωπος** – ανήγγειλε εις το ανθρώπινον γένος το θαυμαστόν ευαγγέλιον: «*Οὕτω ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ὥστε τον Υιόν αυτού τον Μονογενή ἔδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη ἀπόληται, αλλ' ἔχη ζωήν αἰώνιον... Ο πιστεύων εις τον Υιόν ἔχει ζωήν αἰώνιον*» (Ιωάνν. 3, 16, 36).

Από ολόκληρον το ανθρώπινον γένος, μόνος ο Χριστός, ως μόνος αληθινός Θεός, που δίδει εις τον ἄνθρωπον εκείνο το οποίον κανείς εκ των αγγέλων ή των ανθρώπων δεν δύναται να δώση, Αυτός μόνος είχε την εξουσίαν και το κύρος να δηλώσῃ: «*Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ο πιστεύων εις ἐμέ ἔχει ζωήν αἰώνιον*» (Ιωάνν. 6, 47) και «*μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν*» (Ιωάνν. 5, 24) ακόμη και εις αυτήν την ζωήν.

Η πίστις εις τον Χριστόν ενώνει τον ἄνθρωπον με τον αἰώνιον Κύριον, ο Οποῖος κατά το μέτρον της πίστεως του ἀνθρώπου πληροῖ την ψυχὴν του με την αιωνίαν ζωήν και τότε αισθάνεται και κατανοεῖ τον εαυτόν του ως αἰώνιον. Αυτό γίνεται τόσον περισσότερον, ὅσον ο ἄνθρωπος ζῇ κατ' αυτήν την πίστιν, η οποία αγιάζει βαθμηδόν την ψυχὴν του, την καρδίαν του, την συνείδησίν του, όλον το εἶναι του

με τας θείας ενεργείας της χάριτος. Ανάλογα προς την πίστιν του ανθρώπου αυξάνει και ο αγιασμός της φύσεώς του· καθώς γίνεται αγιώτερος ο άνθρωπος, αποκτά ολονέν και περισσότερο δυνατόν, περισσότερο ζωντανήν αίσθησιν της προσωπικής του αθανασίας· αποκτά επίγνωσιν της ιδικής του και της των πάντων αιωνιότητος.

Πράγματι, η αληθινή ζωή του ανθρώπου αρχίζει με την πίστιν του εις τον Χριστόν, η οποία πίστις παραδίδει εις τον Κύριον όλην την ψυχήν, όλην την καρδίαν, όλον τον νούν, όλην την δύναμίν του, – Αυτός δε αγιάζει, μεταμορφώνει και θεώνει όλα αυτά βαθμιαίως. Δι’ αυτού του αγιασμού, της μεταμορφώσεως και θεώσεως, διαχέει ο Κύριος εις τον άνθρωπον τας θείας ενεργείας της χάριτος, αι οποίαι του δίδουν την παντοδύναμον αίσθησιν και επίγνωσιν της προσωπικής του αθανασίας και αιωνιότητος.

Πραγματικώς: Η ζωή μας είναι τόσον ζωή, όσον είναι ζωή εν **Χριστώ**. Πόσον δε είναι εν τω Χριστώ; Αυτό φανερώνεται από την αγιότητά της· όσον περισσότερο αγία η ζωή, τόσον περισσότερο αθάνατος και αιωνία.

Το αντίθετον προς αυτό συμβαίνει με τον θάνατον. Τι είναι ο θάνατος; Θάνατος είναι η «αποτελεσθείσα» αμαρτία (Ιακ. 1, 15). η «αποτελεσθείσα» αμαρτία είναι ο χωρισμός από τον Θεόν, εις τον Οποίον και μόνον ευρίσκεται η ζωή και η πηγή της ζωής. Ευαγγελική, θεία αλήθεια είναι: Η αγιότης είναι η ζωή, η αμαρτωλότης θάνατος· η ευσέβεια είναι ζωή, η ασέβεια θάνατος· η πίστις είναι ζωή, η απιστία θάνατος· ο **Θεός** είναι ζωή, ο διάβολος είναι θάνατος. Ο θάνατος είναι χωρισμός από τον Θεόν, η δε ζωή επιστροφή προς τον Θεόν και ζωή εν τω Θεώ. Τούτο ακριβώς είναι η πίστις: η αναζωοποίησις της ψυχής από την νέκραν, η εκ νεκρών ανάστασις της ψυχής: «νεκρός ην, και ανέζησε» (Λουκ. 15, 24).

Αυτήν την εκ νεκρών ανάστασιν της ψυχής, την έζησεν ο άνθρωπος διά πρώτην φοράν με τον Θεάνθρωπον Χριστόν. και την ζη διαρκώς εις την αγίαν Εκκλησίαν Του, διότι ο Θεάνθρωπος όλος ευρίσκεται εις αυτήν, μεταδίδων Εαυτόν εις όλους τους πιστούς διά των αγίων μυστηρίων και των αγίων αρετών. Όπου είναι Αυτός, εκεί πλέον δεν υπάρχει θάνατος, εκεί ο άνθρωπος μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν, εκεί ζη ήδη την αιωνίαν ζωήν. Με την ανάστασιν του Χριστού ημείς «θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, άλλης βιοτής της αιωνίου απαρχήν».

Η αληθινή ζωή επί της γης αρχίζει ακριβώς από την **ανάστασιν του Σωτήρος**, διότι είναι ζωή που δεν τελειώνει με τον θάνατον. Άνευ της αναστάσεως του Χριστού η ανθρωπίνη ζωή δεν είναι άλλο παρά ένα αργόν ψυχομάχημα, που καταλήγει αναπόφευκτα εις τον θάνατον. Αλλά αληθινή ζωή είναι εκείνη, η οποία δεν τελειώνει με τον θάνατον. Και μία τοιαύτη ζωή έγινε δυνατότης επάνω εις την

γην, μόνον διά της αναστάσεως του Θεανθρώπου Χριστού.

Η ζωή είναι αληθινή ζωή μόνον εν τω Θεώ. Διότι αυτή είναι αγία ζωή και ως εκ τούτου αθάνατος ζωή. Όπως μέσα εις την αμαρτίαν ευρίσκεται ο θάνατος, ούτω και εις την αγιότητα η αθανασία. Μόνον διά της πίστεως εις τον **Αναστάντα Χριστόν** ο άνθρωπος ζη το περισσότερο αποφασιστικόν θαύμα της υπάρξεώς του: την μετάβασιν από τον θάνατον εις την αθανασίαν, από το πεπερασμένον εις την αιωνιότητα, από τον άδην εις τον παράδεισον. Μόνον τότε ευρίσκει ο άνθρωπος τον εαυτόν του, τον αληθινόν, τον αιώνιον εαυτόν του: «απολωλώς ην, και ευρέθη», διότι – «νεκρός ην, και ανέζησε» (Λουκ. 15, 24).

Από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτου Ιουστίνου Πόποβιτς (νυν άγιος Ιουστίνος), «Άνθρωπος και Θεάνθρωπος. Μελετήματα Ορθοδόξου Θεολογίας», δ' έκδοση, των εκδόσεων Αστήρ. Μετάφραση Ιερομονάχου Αθανασίου Γιέβτις.

***Αριστερά ο μακαριστός Μητροπολίτης Αθανάσιος Γιέβτις με τον Γέροντά του άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς**

Πηγή: pemptousia.gr/ Επιμέλεια Στέλιος Κούκος.